

Skončili jsme, jasná zpráva!

Poslední polofinále je jako závěrečná objednávka v hospodě. Víte, že už budete muset odcházet, ale nechce se vám a proto si hodláte svoji závěrečnou lihovinu vychutnat co nejvíce, aby vám alespoň zůstaly hezké vzpomínky. Ano, někteří se možná budete divit, ale již mi táhne na mé druhé kulatiny a tím pádem se nakonec bohužel jednalo o můj poslední velký mládežnický turnaj. Je pochopitelné, že jsem neplánoval odjet bez zajímavých zážitků podpořené kapkami alkoholu, ale vlivem předturnajových okolností byla má očekávání sražena na sotva jedno pivo v restauraci denně. Rozlehla se fáma, že kvůli loňským problémům s některými účastníky bude velmi silně omezena možnost nějaké větší sešlosti a tudíž i konzumace alkoholu. Vzhledem k tomu, že jsem podlehl dojmu, že tato povídka se naplní do puntíku, tak mi v okamžiku zjištění vyletěla spousta nevhodných slov adresovaných neznámému otci myšlenky (i když mám svůj tip) a zároveň jsem se jal proklínat spravedlnost, že kvůli pár jedincům to schytá celé polofinálové osazenstvo. Na této vlně jsem se držel v podstatě až do začátku turnaje (náladu mi vylepšil pouze úspěšný pátý pokus na test z římského práva!). Naštěstí se v podstatě hned na začátku ukázalo, že organizátoři a lidé vyslaní ze svazu jsou rozumní homo sapiens sapiens a šlo jim zejména o to, abychom nenapodobovali svoje předchůdce v ničení hotelového majetku a nedělali nějaký abnormální bordel. Za to dotyčným patří velký dík a rovněž i omluva z mé strany, jestliže se k nim náhodou donesly pomluvy použité z mých úst.

Základní sestava

Kdo očekával něco jiného než osvědčenou čtyřku z minulého roku, byl na omylu. 3 odchovanci v podobě Páry, Molkiho a mě doplněné o hosta s podobným stylem humoru Gustava tvořili netknuté jádro základní sestavy. Na lavičce ještě sice seděl Pravdič, ten ale po neobdržení divoké karty nakonec s námi neodjel. Jedna změna v mezidobí ale přeci jen proběhla a rozhodně se dá říci, že k lepšímu. Náš pokoj přidal na obsahu a rovněž i na vybavení. I přestože nám byli sporák, mikrovlnka a digestoř stejně platné jako mně padesátikilová činka na posilování, lednička, varná konvice a zejména relativně velké množství hrnků, pohárků a misek bylo vděčným pomocníkem při různých sešlostech. Co ale majitelé hotelu příliš nevychytali, bylo zapnutí topení. S tím hostitelé opravdu nespěchali a proto byla v prvních dnech v hrací místnosti příležitost vidět účastníky obalené v zimní bundě, zejména děvčata na předních šachovnicích si na tuto výstřednost potrpěla. Po pár dnech se ale do našich pokojů vrátilo teplo, čímž se spánek stal daleko příjemnějším. Někdo řešil problém se zimou bundou, Pára s Gustávem se rozhodli pro mnohonásobně originálnější řešení. Uvařili vodu ve varné konvici, tu poté nalili do hrnců a pánví a následně ji odnesli do jimi obývané části pokoje, aby se jim tam vypařila. Jakožto velmi průměrný znalec fyziky nemohu říci, zdali daný experiment opravdu zafungoval, hoši ale zněli přesvědčivě a ač jsem to nijak neověřoval, tak se mi doneslo, že pokoj se skutečně stal z hlediska tepla snesitelnějším.

Mentální breakdown

Zdálo by se, že cesta, jež měla původně obsahovat přímý spoj z Prahy do Špindlu a poté v nejhorším 3 kilometry pěšky směrem na hotel, bude formalitou, ale opak byl pravdou. Hlavní příčinou bylo mé vypnutí mozku v době nakupování jízdenek. Sice jsem je koupil na vhodný čas, abychom všechno pěkně stíhali, to, že je objednávám na jiný den, mi ale už nedošlo. Brzy se ale ukázalo, že to nebyl ten největší problém. V den odjezdu jsem si naplánoval vstávačku na osmou ranní, abych měl rezervu na zabalení svých věcí. A teprve v devět to přišlo. Když jsem si na emailu chtěl zkontrolovat kódy jízdenek, tak najednou mé oči spatřily ono špatné datum. Docela fajn zjištění necelé dvě hodiny před odjezdem. Mou paniku ještě umocnil pohled na možné alternativní spoje, které věštily budoucnost v podobě zkontumovaného prvního kola. Rozhodnutí nakonec padlo na

autobus jedoucí v 10:00, což ale při vzdálenosti nádraží od mého bydliště nemělo být jednoduchou záležitostí. Ještě těžším úkolem se ale ukázalo informování svých spoluhráčů o této neočekávané komplikaci. U Páry bylo všechno v pořádku, tomu jsem se dovolal na první pokus, ale Molki mi ne a ne telefon zvedat. Ač mou hlavou prolétla myšlenka, že Molkiho zradím a pojedeme s Párou oním autobusem v deset, nakonec ve mně zvítězilo svědomí a rozhodl jsem se, že vzhledem k tomu, že vše bylo způsobeno mým omylem, tak v tom nenechám Olega samotného. Bojový plán C se nakonec ustálil takto: Pára pojedede napřed autobusem v deset a já s Molkim nasedneme na bus v 12:00 s přestupem v Hradci.

Zde by mohly komplikace skončit, ale to by bylo příliš jednoduché. Kromě toho, že Molki dorazil na správné nástupiště asi minutu předtím, než končilo právo místenkářů využít svoji místenku, tak jsme museli být připraveni na to, že na přestup v Hradci máme přesně 10 minut. To by nebyl problém, kdyby na zastávku před Hradcem autobus nepřišel o 9 minut později, než měl. V tu chvíli bych byl určitě méně nervózní, i kdybych vyznával nějakému děvčeti lásku. Touha je ale zázrak, a proto autobus nějakým způsobem zrychlil a na zastávku dorazil pouze o 3 minuty později, než měl. Místo provazu jsem tedy mohl vytáhnout peněženku a zaplatit lístek do Špindlu.

Ale ani tady příběh nekončí. Po úspěšném usazení se v autobusu jsem zavolaal Párovi, který už mezitím došel do cílové destinace, aby nám na nádraží poslal nějaký odvoz, jelikož jsme přijížděli dost těsně před začátkem prvního kola. Ten odvětil, že je zajištěné, že pro nás opravdu někdo přijede, tudíž jsem dál ničemu nevěnoval pozornost a zkoušel jsem se po náročném dni odreagovat před partií. Ale stalo se přesně to, co čekáte, že se stalo. Ano, po výstupu z autobusu nebylo po žádném odvozu ani památky. Můj kredit tedy musel opět zaplakat, protože následovaly asi 3 hovory směrem k Párovi, ze kterých nakonec vyplynulo, že určitě pro nás někdo přijede, ale neví kdo a neví kdy. Když už jsem se chystal požádat vedle stojícího taxikáře, ať nás odveze na místo určení, tak se přiřítilo auto, v němž si pro nás přijel samotný pořadatel turnaje. Zhruba před 7 hodinami mi to přišlo jako utopie, ale tento příběh měl opravdu šťastný konec.

O kobyliškém zklamání a Gustavově srabáctví

I přestože díky chess results už drtivá většina čtenářů tohoto článku ví, jak přibližně každý člen našeho pokoje dopadl, tak si přeci jen každý původní obyvatel našeho pokoje zaslouží aspoň malé okénko. Jak je již z názvu patrné, většině výpravy se příliš nevedlo, proto k nim mé přísné oko nebude příliš milosrdné.

Gustávo

Abych ale neměl tuto část příliš negativní, tak musím začít Gustávem. Ten se alespoň pro mě vcelku překvapivě dobře zhostil role 3. nasazeného a celý turnaj se držel relativně v popředí. O to více je to obdivuhodné proto, že v prvních dvou kolech Gustav herně příliš nezářil, remíza s 1900 a hlavně velmi upachtěná výhra s asi desetiletou 1600 nenasvědčovaly tomu, že se litoměřickému hráči nějak extra povede. Naštěstí jeho psychika není tak slabá, jako moje a přes velmi kvalitní výkony, mezi něž určitě musíme zařadit i výhru v derby s Párou, se dostal v posledním kole až na první desku s 6 body. Zde ale nastal klíčový moment. V podstatě celý večer Gustávo s Párou počítali bucholy a odhadovali pravděpodobnost, se kterou Gustav postoupí v případě remízy. Nakonec jim vyšlo, že je šancovnější, že nepostoupí, než že postoupí. I přesto ještě předtím, než jsem stihl dorazit ke své partii, už byla na první podepsána remíza, načež následoval můj vyčítavý hovor směrem ke Gustavovi, že možná zahodil životní šanci. A pohled na celkové pořadí tomu zdánlivě odpovídá, 7. místo se ztrátou půlky bucholy na hráče před sebou znamená první nepostupové místo. Přesto je vcelku solidní šance, že se Gustič nakonec na republiku dostane, jeden z postupujících vůbec nemusí na finále jet a

v nejhorším je tu divoká karta a nedokážu si představit, že ji dostane někdo jiný, než právě Gustav (i když to budu zkoušet taky!). I přesto bude žít ve velké nejistotě, kterou si v případě výhry (i když se to snadno řekne, navíc černými) mohl ušetřit. Podle mě si to ale za předvedený výkon zaslouží a doufám, že divokou kartu obdrží.

Já

A nyní se již dostáváme do temných hlubin celkového pořadí, s čímž následuje i vymýcení jakýchkoli pozitivních výrazů na naše výkony. Já prožil na mé poměry naprosto nevídaný začátek turnaje, kdy jsem ze soupeřů vysál 4 body z 5 a uhnídl se na 2. místě celkového pořadí. Pak ale přišel osudový zlom. Partie se Simetem. Neznám v mládežnických kruzích dvojici, která by mezi sebou měla známější rivalitu, než jakou máme my dva a podle toho to taky vypadalo. Naše partie se stala jednoznačně nejvíc navštěvovanou za celý turnaj, protože skoro každý věděl, kdo s kým hraje. Bohužel ale musím uznat, že soupeř, ač černými, hrál partii lépe a nakonec jsem zaslouženě prohrál. Všude pak bylo možno z mých úst slyšet, že se jednalo o moji nejhorší porážku v životě. To je zřejmě přehnané, ale i s odstupem času bych ji zcela bezpochyby zařadil mezi top 3-5 těch nejbolestivějších. Nevím, jak moc mě tato prohra ovlivnila směrem k zbytku turnaje, ale každopádně se mi už nepodařilo vyhrát absolutně nic. V sedmé partii jsem zřejmě zahodil totální strategickou výhru a podobný průběh by seděl i na mou následující partii se supertalentovaným capartem Fiňkem (který se nakonec umístil jako 5. a postoupil!!!), jenom s tím rozdílem, že se mi ji podařilo prohrát, když jsem se v beznadějně remízové pozici snažil hrát na výhru z důvodu nedostatečnosti dělby bodu pro boj o postupové příčky. To jsem jako správný chlap vzhledem k zahozené poslední šanci obřečel (je neuvěřitelné, jak rychle jde změnit playlist z gangsta rapu na depresivní balady) a poté naprosto rezignoval na poslední kolo, kde proběhla má nejkratší remíza v životě.

Musím říct, že předvedená hra byla nejlepší, co jsem kdy na polofinále předvedl, srazila mě ale zejména slabá hra v lepších pozicích a neúměrná spotřeba času. Slz ale už ve Špindlu bylo dost, proto není potřeba je promítat i do tohoto článku, nadešel čas hodnotit dalšího kmenového obyvatele pokoje.

Páťa

Pářův turnaj byl zvláštní v tom smyslu, že každá jeho partie měla rezultat. Nevím, zdali to přisoudit bojovnosti, či přílišně hazardní hře, zřejmě to bude kombinace obojího. Každopádně jeho začátek stejně jako můj vůbec nebyl špatný. I přes naprosto šílený zkrat v 3. kole (při pohledu na ní by si nešlo nevzpomenout na legendární partii Liška-Slovák z letošního MČR) první polovinou turnaje prolétl podobně dobře jako já, to znamená čtyřmi body z pěti. Jako by však Páťu vykojila událost před 6. kolem, kdy mu servírka nedala krom rýže žádné další jídlo s vysvětlením, že měl přijít včas, i přestože do konce obědu ještě zbývalo půl hodiny. Od této chvíle šla jeho hra směrem dolů a má predikce, že po šílených výkonech na začátku sezóny na tomto turnaji zazáří, se nakonec stala chybou. Dokonáním zmaru se stalo poslední kolo, kdy sice Pářovi už v podstatě o nic nešlo, kdežto Gustav potřeboval k zvýšení svého bucholze jeho výhru. A opravdu, kdyby Páťa zvítězil, tak by Gustav o půl bucholze postoupil. Stal se ale pravý opak a já se divím, že jsem v průběhu poledne nezaznamenal žádné úmrtí účastníka polofinále.

Molki

Musím se přiznat, že o Molkim toho od čtvrtého kola mnoho nevím a výkon uvedený na chess results naneštěstí pouze potvrdil mou domněnku o tom, že spíše než dobré výkony od Olega na polofinále můžete ode mě čekat zprávu na messengru s více než jedním smajlíkem. Začátek turnaje měl ještě docela dobrý, 2 z 4 s tím, že prohry byly se silnými soupeři, není úplně k zahození, ale

zbytkem turnaje se Molki celkem protrápil a jeho výkon bohužel nedosáhl ani do výše dvou tisíc, což je rozhodně zklamáním. Jako jediný z naší party ale ještě může zkoušet štěstí příští rok, tak uvidíme, jak se zadaří.

Večerníček

Je mi jasné, že všichni čekáte jenom na to, až se z mého pera dozvíte, kdo se s kým vyspal, kdo se s kým opil, kdo se s kým poblil a kdo koho zmlátil, tak to tu máte mít.

- Předloňské polofinále bylo friendzonovací. Loňský turnaj se nesl v duchu překračování zákonů. A letos bylo na programu hromadné usmířování. Nedávné i pravěké křivdy z minulých turnajů a let byly až překvapivě často vyřešeny onen polofinálový týden. Co Pardubice (turnaj, kde se dle mého názoru za celou dobu pohádalo extrémní množství lidí) rozhádaly, to Špindl opět usmířil, jako by příjemné prostředí krkonošských hor mělo na účastníky více pozitivní vliv, než by se řeklo. Ani já jsem nezahálel a podařilo se mi urovnat vztahy minimálně s dvěma lidmi. Hlavně s jedním usmířením jsem na začátku polofinále v žádném případě nepočítal a myslím, že ani daná osoba ne. Ale nakonec stačilo pouze dobré umístění našich pokojů, opilí společní kamarádi a má odvaha po dvou pivech. Takže až se budete opět chtít bavit s člověkem, s nímž jste nepromluvili ani slovo tři a půl roku, tak zde máte jednoduchý návod, jak toho docílit.
- Dávejte si bacha na 13. tah!
- Nebojte se vodky s ledním medvědem! Jeden z účastníků sešlostí hned na začátku turnaje donesl velmi pochybně vypadající vodku, na níž byl vyobrazen medvěd. Důvěru nepřidával ani velký nápis vodka, který jako by nás chtěl ujistit, že se opravdu jedná o vodku a nic jiného. Nepříliš překvapivě jsme se tomuto nápoji vědomě vyhýbali a začali ho konzumovat až poslední večery. Na druhou stranu se musí nechat, že pořád vidím a ani chuť této lihoviny nebyla tak špatná, jak jsem se domníval, tudíž až někdo donese tuto „značku“ na nějakou párty, tak se ničeho nemusíte bát.
- Řeeeeeeeknu c'est la vie, c'est la vie, tímto končí bál! Pro někoho to může znít překvapivě, ale kdo se mnou v Pardubicích přišel do styku, tak ví, že se jedná o moji nejoblíbenější píseň v době střední opilosti a že žádná párty, na které jsem byl přítomen, se neobešla bez této libé melodie a ještě nádhernějšího pokusu o zpěv z mého hrdla. Jako svůj velký úspěch беру to, že se mi touto písní podařilo nakazit část lidí, kterým mohla v hlavě při partii konečně hrát jiná píseň než Neříkej mi baby. Ano, je mi jasné, že si chcete tento masterpiece od nedávno zesnulého Karla Gotta poslechnout, proto vám zde ulehčím hledání:
<https://www.youtube.com/watch?v=w4q3HXBfwA>
- Z Alexandra Skalského se stal černokněžník. Opravdu, tento nevinně vypadající nedospělý chlapec ze Starého Města od svých spolužáků přejal jakési cvičení, tzv. holotrop, kterým chtěl ohromovat přítomné účastníky, zejména děvčata. A to se mu povedlo, většina holek, které se staly obětí jeho experimentu, mu opravdu padala do náruče. Ale byl v tom drobný háček. V té době již žádná z nich po provedených pokynech nebyla při vědomí a tento několik sekund trvající stav prokládaly šíleně vypadajícím cukáním. Naštěstí se ale vše vrátilo do normálu a všichni ve zdraví tuto údajně léčebnou metodu přežili. Ač jsem byl den co den přesvědčován, a to zejména v opilosti, abych to zkusil taky, tak představa, že se budu bez mého vědomí cukat na zemi, mě úplně nelákala, a tudíž jsem nakonec nebyl příomou součástí této zajímavé praxe. Kdyby se ale Saša o něco podobného pokoušel několik století zpátky, tak nevím, nevím, jestli by ho čekal jiný osud než Jana Husa...
- Nevýšli jsme na Sněžku! I přesto, že na avizovaný výlet jsme spotřebovali dva pokusy, tak ani jeden z nich nebyl úspěšný. První z nich se dá označit za spíše symbolický, jelikož byl

proveden v jednu v noci v dost pokročilém stavu a trval zhruba tak kilometr a půl. Vzhledem k tomu, že nás po cestě nesežrali vlci, tak nám bylo umožněno se o výstup pokusit ještě jednou hned následující den. To se ale neukázalo jako nejlepší nápad. Kombinace kocoviny, velkého množství sněhu a šíleně silného větru naší dvojici nedovolila jít dál než na Výrovku, což jsou asi tak 4 kilometry od samotné nejvyšší hory ČR. Na odhodlanosti rozhodně nepřidalo ani to, že jsem vlivem nepřiměřeného fyzického výkonu málem zažil holotrop bez pomoci druhé osoby, mžitky před očima tomu napovídaly. Vše jsem ale přežil ve zdraví a vesele mohla následovat moje prohra s Fiňkem.

- Nejblíže nějakému násilí, jehož jsem byl svědkem, se dá považovat situace z jednoho večera, kdy se již celkem společensky unavený účastník jedné sešlosti zeptal bojovými schopnostmi oplývajícího jedinice, zdali by ho nenaučil nějaké ty judistické chvaty. Protějšek, jenž byl rovněž v ne úplně střízlivém stavu, ochotně souhlasil a jal se předvádět svoje umění. Problémem ale bylo, že se obě osoby špatně pochopily, což způsobilo, že ukázkový ipon byl předveden přímo na žádajícím. Ten ale naštěstí vyvázl s pouze několika šrámy na zádech a na duši, což spravil další panák a mohlo se jet dál.
- Sága samotného citrónu. Mnoho z vás se možná podivilo, proč jsem od pátého kola začal u partie jíst samotný citrón. Možná překvapivě za tím nestála má další forma extravagance, ale mírné zdravotní problémy týkající se pálení žáhy. Tuto nepříjemnou záležitost jsem se rozhodl řešit přes pořadatele tím, že byl mnou požádán, aby ve Špindlu zakoupil pár těchto kyselých plodů. To se také stalo a citróny opravdu zabraly. Vlivem dotazu po jedné z partií mě ještě napadl zajímavý lifehack směrem do budoucna. Až budu potřebovat před někým skrýt alkohol, stačí si ho nalít do částečně okousaného citrónu a budu mít vystaráno. 9 z 10 Kiliánů doporučuje!
- I letos se součástí polofinálového programu stal blicák. A co by to bylo za turnaj, kdybych v něm nehrál a neudělal tam ostudu. Přestože má opilost nedosahovala loňských rozměrů a účastníci si tentokrát nemohli poslechnout můj zpěv v kombinaci s hlasitým komentováním partie, skoro každý můj soupeř musel u partie snést mé poznámky k jejímu aktuálnímu vývoji. Jediný, ke komu jsem si během hraní nedovolil říci ani slovo, byl jeden ze dvou rozhodčích, u něhož mi naháněla případná dopingová kontrola jako kompenzace za rušení u partie docela strach. Ale vzhledem k tomu, že jsem si držel svoji hladinku na 3-4 pivech, tak se mi povedlo vybojovat velmi solidní 4. místo a pár korunek k tomu.
- A na závěr takové malé češtinářské okénko. Během jednoho z obědů na našem stole vznikla debata poté, co jsem vyslovil slovo harcovník a stál si za tím, že to je normální slovo. Bohužel mě kromě jednoho člověka nikdo nepodpořil a moc nepomohlo ani to, že někteří vůbec netušili, co dané slovo znamená. Zkoušel jsem to i u vedlejších stolů, ale reakce, kterou jsem očekával, nepřišla, spíše se rozšířil okruh lidí, kteří toto slovo neznali. Snad aspoň z řad vás, čtenářů, se najde někdo, kdo nepovažuje toto slovo za historismus a sem tam ho použije při nějaké konverzaci.

A to je všechno, dámy a pánové, více už v mém článku neuvidíte. Vzhledem k tomu, že se jednalo o můj zřejmě poslední mládežnický turnaj, tak je pravděpodobné, že se dalších reportáží z mé klávesnice dlouho nedočkáte, jestli vůbec. Proto bych doporučoval přesvědčit do těchto akcí nějakého jiného účastníka, nikdo přeci nechce nechat nezaznamenané zážitky (nejen) z polofinále!

Kilča